

Phù Hiểu, Em Là Của Anh!

Chương 68 : Chương 68

“Cậu ấy là con cô em hả? Sao lại họ Phù thế?” Người đàn ông sau lưng cô chợt hỏi một câu không đâu vào đâu.

“Cô có hai người con, một đứa theo họ cha, một đứa theo họ mẹ.” Phù Hiểu thì người ta hỏi gì mình đáp nấy, lòng cô đang rối như tơ vò.

“Ờ?” Đường Học Chính đột ngột ôm chầm lấy cô từ phía sau, “Vậy các con của tụi mình sau này có cần để một đứa theo họ mẹ không?”

Hơi thở nóng bỏng phả lên vành tai nhồn nhột, cô cố chống cự lại anh theo bản năng nhưng lại bị anh ghì chặt vào lòng, “Vợ, anh nhớ em...” Giọng nói trầm ấm sượt qua mang tai cô, yết hầu Đường Học Chính giật giật, cuối cùng anh cũng không nhịn nổi nữa mà liếm láp vành tai đầy đặn của cô.

“Đừng mà!” Phù Hiểu dùng hết sức bình sinh của mình để giãy dụa, cô bị chặt hai tai đã hơi nóng lên và lù ra sau mấy bước, “Không được!”

“Tại sao?” Anh không thích bộ dạng đề phòng này của cô, “Em không tin anh?” Tốt nhất là đừng trả lời anh là: “Phải.”

“Anh bảo tôi nên tin anh kiểu gì, chuyện đó vốn là không thể!” Mẹ anh ấy đồng ý ư, trừ khi Sao Hỏa va vào Trái Đất.

Đường Học Chính nheo mắt lại, “Tại sao lại không thể?” Thái độ của cô cũng kiên quyết đến mức kỳ quái. Còn nữa, sau khi nhìn thấy anh, trong chớp mắt ánh mắt cô ánh lên tia vui sướng, và ngay sau đó thì biểu cảm của cô trở nên rất kỳ quặc, cứ như đang liều mạng chống cự lại điều gì.

Phù Hiểu quay đi, mím chặt môi không nói.

“Em có chuyện giấu anh?” Đường Học Chính cau mày, “Có phải mẹ anh lén tìm gặp em không?” Anh nghĩ chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Phù Hiểu khẽ lắc đầu.

“Bà tìm gặp em khi nào?”

“Anh không cần hỏi gì thêm nữa, tôi đã quyết định rồi: hai chúng ta không thể bên nhau đâu.” Phù Hiểu cực kỳ dứt khoát.

“Tại sao?” Giọng Đường Học Chính đã sặc mùi nguy hiểm.

Phù Hiểu hít sâu mấy hơi, cố lờ đi cảm xúc trong lòng, sau khi hạ quyết tâm, cô bắt đầu thốt ra nhưng lời tàn nhẫn nhất mà cô biết: “Ở đâu ra nhiều tại sao thế, chẳng lẽ trước kia, mỗi khi chia tay bạn gái, anh cũng sẽ nói vô số lý do?”

Đường Học Chính bị sặc, cô bé này đúng là giỏi chẹn họng người ta.

“Tóm lại, tôi đã không thích anh rồi, xin anh đừng bao giờ đến nhà tôi nữa.” Phù Hiểu không nhìn anh, nói một lèo luôn.

Cô quả nhiên là có bản lĩnh cho anh vô số những thử nghiệm mới, những thử nghiệm không thoải mái chút nào nha, “Tốt, vậy em cố nghiêm túc chút chút đi, đừng vừa nói vừa gạt nước mắt thế.” Anh cố kìm chế cơn giận, nhìn chăm chăm vào cô, nói với giọng đều đều. Anh trăm phương nghìn kế lót đường cho cô, thậm chí còn tính đến khả năng xấu nhất, hôm nay, khi vấn đề cuối cùng cũng được giải quyết, anh phấn khởi quá lao đến đây với cô chứ anh không đến đây để nghe những lời đó của cô.

Phù Hiểu giật bản mình, chật vật chùi mặt, “Tôi mới không khóc đâu!”

Thấy cô như con thú nhỏ bị thương, cứ cố giương vuốt lên phòng bị, thì không hiểu sao, chỉ trong chớp mắt, anh đã mềm lòng, anh thở dài một hơi, bước đến, xoay mặt cô lại, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thế rốt cuộc là anh chọc giận em, hay là mẹ anh làm em tủi thân hả? Dù sao em cũng phải nói ra thì chúng ta mới có cách giải quyết chứ? Lưng anh còn đang bỏng rát nhưng anh không ở Bắc Kinh nằm nghỉ mà hốt hải chạy đến đây tìm em nè, em không vui tý nào ư? Cô à không có lương tâm à, mấy tiếng đồng hồ bay, anh ngồi đến khổ đó.” Tựa lưng vào ghế mà đau rát, ông cụ cứ như liễu mạng đánh anh.

Nghe anh dỗ dành với giọng yêu thương, chiều chuộng và đầy bất đắc dĩ đó, Phù Hiểu thấy mũi mình nghèn nghẹt, rõ là cô đã ra quyết định, đã hạ quyết tâm rồi mà.

“Ngoan, nói ra đi, đừng giấu trong lòng nữa, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì anh cũng sẽ gánh vác giúp em. Nếu là Lão Gia – anh đây không cần thận chọc tức em, thì em cứ đánh vào lưng anh đi, chọn chỗ nào bị thương nặng nhất mà đánh.” Đường Học Chính đưa ngón cái lên vuốt đi nổi ưu sầu giữa hai hàng mày của cô, cương nung.

Độ ấm nơi đầu ngón tay anh như lan đến lòng cô, nhưng ngay lập tức, sự thật như một gáo nước lạnh dội xuống, “Đường Học Chính, anh đừng thích tôi nữa, có được không?”

Đường Học Chính đưa tay nắm lấy cô, “Không.” Anh từ chối một cách cực kỳ kiên quyết.

“Anh đừng thích tôi nữa mà.”

“Không.”

“Sao anh mặt dày thế hả.”

“Em véo thử xem?” Cô không biết được đâu, khó khăn lắm anh mới tìm được cô đó.

“Anh...” Phù Hiểu cắn môi, “Tôi không còn thích anh nữa, anh còn ý ra đó làm gì?”

Người đàn ông đã bị dụ dỗ bởi sắc đẹp thì chỉ chú ý đến đôi môi mọng nước, hồng hồng trắng trắng trông như thạch hoa quả đang bấp búng của cô, mắt anh như tối lại, “Tính xấu, của anh đó.” Đè nén lâu lắm rồi, anh nào có tâm tư đi thảo luận mấy vấn đề thiếu dinh dưỡng này, anh nâng mặt cô lên, hôn cô say đắm. Kỳ thật anh không thích ăn mấy thứ mềm nhũn như thạch hoa quả, nhưng nếu là môi vợ anh thì sẽ khiến anh có muốn ngừng cũng không ngừng được?

Phù Hiểu thật không dám tin. Hai người họ đang nói chuyện chia tay đó,

có được không!

“Không được...”

“Cho anh thơm một cái thôi mà!” Quả thật anh thèm đến phát điên lên được, mới rồi chỉ hôn phớt, căn bản không đã nghiền.

“Anh căn bản là không nghe tôi nói!”

“Bao giờ em nói đến vấn đề quan trọng thì anh sẽ nghe, ngoan, cho anh mi cái nào.” Đầu anh lại thò đến, thơm trái một cái, mi phải một cái.

“Thế nào mới là chuyện quan trọng hả!” Anh mà cứ thế này thì sao cô tiếp tục cho được!

“Những chuyện kiểu như: bao giờ thì em cho anh mi một cái, bao giờ thì em cho anh hầu hạ em một phen, vv.” Anh lập tức tóm lược lại những vấn đề quan trọng.

“Đã bảo là chúng ta...”

“Nếu còn để anh nghe được những lời anh không muốn nghe nữa, thì anh sẽ thật sự dạy dỗ em đấy.” Đường Học Chính lạnh lùng ghé vào tai cô ngắt lời cô.

Phù Hiểu biết là anh cố ý chuyển đề tài, hiện tại, tâm trạng cô vừa sốt ruột lại vừa buồn phiền, cô dùng hết sức bình sinh để đẩy anh ra, “Tốt thôi, thế thì cái gì cũng không nói nữa cho xong!” Dứt lời, cô chạy mất, “rầm” một tiếng – cô đá cửa xông vào buồng.

Đây cô nàng còn đỏng đảnh hơn cô nhiều nhé! Đường Học Chính thấy khó mà hiểu nổi, anh cũng nổi giận, đi đến, định đập cửa thì điện thoại di động trong túi quần anh rung lên.

Anh chép miệng, quyết định nghe điện thoại trước cho bình tĩnh lại.

“Alo?” Tâm trạng quá kém nên giọng anh cũng lạnh hơn bình thường.

“Đường thiếu, em là Tiểu Mông.” Người ở đầu dây bên kia cung kính,

“Em chỉ muốn hỏi là: “tối nay có đưa hoa đến chỗ Phù tiểu thư không” thôi ạ?”

Tiểu Mông chính là chàng thanh niên đóng giả nhân viên chuyển phát nhanh. Hai hôm trước, ngay khi anh nghĩ anh có thể cuốn gói về kinh đô, thì anh nhận được một nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang – đưa hoa đến chỗ Phù tiểu thư.

Vụ đưa hoa này không phải đưa một lúc chín ngàn chín trăm chín mươi chín đóa, mà là tích tiểu thành đại, mỗi khi Đường thiếu nhớ Phù tiểu thư, sẽ sai anh đưa hai đóa hoa hồng đến chỗ cô ấy. Ban đầu, anh còn cho là Đường thiếu quá keo kiệt trong chuyện này, nhưng sau hơn mười lần chạy đi đưa hoa chỉ trong một ngày, thấy biểu cảm của Phù tiểu thư chuyển từ kiên quyết từ chối sang phân vân, càng lúc càng phân vân, thì anh không khỏi khen cho sự anh minh thần võ của Đường thiếu, ngài ấy quả là quá hiểu phụ nữ!

Nghe thế, Đường Học Chính quét mắt khắp căn phòng khách không quá lớn. Lúc này, anh mới phát hiện ra: trong phòng, có rất nhiều lọ hoa đang cắm hoa hồng, thế là tâm trạng anh tốt hơn chút chút, “Không đưa.”

“Gì?” Nghe vậy, Tiểu Mông sốc lắm, Đường thiếu bỏ ra bao nhiêu công sức thế chẳng phải là để lấy lòng Phù tiểu thư ư? Sao đột nhiên lại không đưa hoa nữa vậy? Lẽ nào ngài ấy lại chán rồi? Không thể nào, chẳng phải đàn ông đều thích loại phụ nữ khó tán này ư? Một người đàn ông xuất sắc như Đường thiếu thì phải là: chưa chưa được – chưa dừng tay mới đúng. Huống gì, Phù tiểu thư quả thật là một cô gái tốt, vừa nét na vừa hiền dịu, cô ấy được đi theo Đường thiếu cũng là chuyện tốt... Lẽ nào Đường thiếu cho là chiêu này không hiệu quả? “Đường thiếu, em thấy thái độ của Phù tiểu thư như bớt kiên quyết hơn rồi thì phải, ngài nên thừa thắng xông lên nha.”

“Thật ư?” Đường Học Chính nhướn mày, anh lại không thấy cô có vẻ gì là bớt kiên quyết cả, lẽ nào bản thân anh còn kém hơn mấy bông hoa hồng? “Tôi đang ở nhà cô ấy rồi, cậu không cần đến đây đâu.”

Thì ra là thế! Tiểu Mông sực ngộ ra, “Đường thiếu, ngài tốt với Phù tiểu thư đến không chê vào đâu được, ngài đúng là ‘tình thánh thời nay’, là

tắm gương để em noi theo!”

“... Hừ!” Không có tâm trạng nghe lời nịnh hót, anh cúp luôn điện thoại.

Thật ra, trong khoản gái gú, Đường Học Chính không có loại ham mê, hứng thú của Mạc Vu Phi và Vương Tiểu Xuyên. Anh cần phụ nữ chỉ vì nhu cầu sinh lý, chỉ cần trên giường có thể thỏa mãn nhu cầu của anh, dưới giường không ấm ỉ, không gây chuyện, thì với anh cô nào cũng được. Nếu không gặp Phù Hiểu thì anh cũng không biết hiện tại, anh sẽ đang chung chạ với cô nào. Anh thật không ngờ: hóa ra trên thế giới này còn có một thứ đồ chơi gọi là ‘tình yêu’, chỉ quan hệ xác thịt không thỏa mãn được nhu cầu của anh với Phù Hiểu, anh muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa, anh cũng không rõ phải nhiều thế nào mới đủ. Anh luôn là người biết mình cần gì, tuy còn trẻ nhưng những chuyện anh đã trải qua có lẽ còn nhiều hơn tất cả những chuyện mà một người bình thường có thể gặp phải trong đời. Anh từng đi rất nhiều nước làm nhiệm vụ, từng trải qua sinh tử, anh hiểu rõ mình hơn những người sống đời yên bình nhiều lắm.

Người anh muốn LÀ PHÙ HIỂU, điều đó là hiển nhiên.

Đứng ngắm mấy lọ hoa hồng một lát, anh lại xoay người ngắm nghĩa cánh cửa buồng đang khép chặt, bây giờ, anh có thừa thời gian thi gan với cô.

Phù Hiểu thức trắng đêm, cô ngồi ôm chân trong bóng tối suốt một đêm dài, đến khi vệt sáng trắng xuất hiện nơi chân trời, cô mới giật mình nhận ra một ngày mới đã đến rồi. Cô vẫn không biết phải đối mặt với Đường Học Chính kiểu gì, nhưng cô biết rõ, biết rất rõ là thời gian có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, nếu cô cứ hờ hững với anh, thì chẳng bao lâu anh sẽ thấy nhạt nhẽo và bỏ đi thôi?

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy cách này dùng được, cô xoay người xuống giường, cố vỗ trang chính mình, sau đó đi ra khỏi buồng.

Trời còn trưa sáng hẳn, nhưng cô từng chung nhà với anh một thời gian nên rất rõ thời gian biểu của anh, ngày nào anh cũng dậy từ sáng sớm rồi ra ngoài chạy bộ, bất kể nắng mưa. Cô cho là anh đã ra ngoài, không ngờ lại thấy cửa buồng anh đóng chặt. Chỉ cần anh không ở trong

buồng, cửa buồng anh sẽ luôn được mở.

Anh ấy thế nhưng vẫn còn trong nhà. Phù Hiểu cũng không rõ cảm xúc của mình khi này là gì nữa, cô buộc mình đi vào đánh răng rửa mặt, buộc mình từ giờ trở đi coi như không có người kia.

Thế là cô đi đánh răng rửa mặt, sau đó làm bữa sáng cho mình, ăn xong thì rửa bát, quét nhà một lượt, rồi bật ti vi lên xem tin tức buổi sáng. Tiếng động không lớn, nhưng với sự nhạy bén của Đường Học Chính, thì chắc anh đã thức từ lúc cô đánh răng rửa mặt rồi.

Phù Hiểu quay vào buồng, bật máy tính lên, cố biến hôm nay thành một ngày bình thường, trước tiên lên mạng, sau đó bắt đầu làm việc.

Thời gian trôi rất mau, chẳng mấy chốc đã 8h sáng. Buồng dành cho khách vẫn không có động tĩnh gì.

Cô mở bài văn đang viết dở ra, ngồi ngẩn ra nhìn màn hình laptop một lúc lâu, ngó đồng hồ, đã 9h rồi.

Trước giờ, anh luôn rời giường trước 9h sáng cơ mà, phải chăng anh vốn không ở lại, phải chăng kỳ thật anh đã đi rồi. Bàn tay đặt trên bàn phím của Phù Hiểu siết chặt, từ đáy lòng cô trào dâng một nỗi đau không tên, sau cùng, cô quyết định đi xem cho ra lẽ.

Cô thong thả đi đến trước cửa buồng dành cho khách, chân chừ nằm tay xoay, cô cũng không chắc kết quả mà mình muốn là gì nữa. Rốt cuộc cô cũng xoay tay xoay mở cửa ra, đập vào mắt cô là những vết thương đáng sợ trên lưng Đường Học Chính, còn anh đang nằm úp trên giường và say ngủ.

Cặp mày thanh mảnh của cô khẽ nhíu lại, cô không biết mình có nên đánh thức anh không. Do dự một lát, rồi cô đưa tay lay anh.

Nóng quá! Nguồn nhiệt đầu ngón tay chạm vào như làm bỏng cô, khiến cô rụt mạnh tay lại.

“Đường Học Chính.” Căn phòng này đã im ắng quá lâu, nó tựa như con thú hoang đói khát, nuốt đi âm thanh của cô trong chớp mắt.

Đường Học Chính vẫn ngủ say, hai hàng mày anh nhíu chặt, anh bỏ ngoài tai câu gọi của cô.

“Đường Học Chính.” Phù Hiểu gọi to hơn.

Anh vẫn không có phản ứng.

Tuy trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự rồi nhưng lần này, cô vẫn lo lắng. Cô không chút do dự đưa tay lên trán anh.

Ôi trời, nóng quá! Không cần đến nhiệt kế Phù Hiểu cũng biết nhiệt độ của làn da dưới tay cô đã vượt qua nhiệt độ bình thường của cơ thể người, nhất thời, cô quên sạch những chuyện khác, vội vàng lục buồng ngủ của mình lên tìm hòm thuốc. Cô đã sống một mình nhiều năm nên trong nhà cô có chuẩn bị đầy đủ các loại thuốc cần thiết. Có mấy lần, cô bị phát sốt vào buổi tối, sốt rất cao, nhưng cô vẫn gắng gượng tự tìm thuốc uống, đến sáng hôm sau mà không đỡ mới gọi điện cho cô của cô, nhờ bà đưa cô đi viện.

Phù Hiểu nhanh nhẹn lấy ra thuốc hạ sốt, thuốc kháng sinh, sau đó, cô rót một ly nước vừa đun sôi, ra sức thổi cho nguội, nhấp thử một ngụm xem đã đủ nguội chưa rồi bung vào buồng dành cho khách.

“Đường Học Chính, dậy nào, anh cần uống thuốc.” Phù Hiểu ra sức lay anh, nhiệt độ của làn da dưới tay cô làm cô lo lắng.

Cặp mày của người đàn ông càng nhíu chặt hơn, anh gắng gượng mở to mắt ra, mơ mơ màng màng trông thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Phù Hiểu, “Sao thế?” Mở miệng nói chuyện anh mới thấy cổ họng mình bỏng rát như mắc dao, anh khế cựa mình, rớt cuộc cái đầu đang quay mòng mòng của anh cũng phát hiện ra chỗ không ổn, “Anh bị sốt hả?” Anh hỏi, giọng khàn khàn.

“Trán và người anh rất nóng, anh cảm thấy thế nào? Có cần đi viện không?”

“Không sao đâu, nuốt vài viên thuốc là ổn thôi... có thuốc không?” Tuy đang sốt li bì nhưng anh vẫn không muốn để cô thấy vẻ yếu đuối lúc

này của anh, anh chống một tay lên định ngồi dậy.

Phù Hiểu khom người đỡ anh dậy, cô dựng chiếc gối lên thành giường, để anh dựa vào đó, còn cẩn thận điều chỉnh vị trí chiếc gối để nó không chạm vào những chỗ bị thương nặng trên lưng anh.

Cô tự tay cho anh uống thuốc, sau đó, cô đỡ anh nằm xuống nghỉ ngơi. Đường Học Chính cứ thế ngả người nằm xuống luôn, chạm vào miệng vết thương thì khẽ rủa một tiếng.

Phù Hiểu xót lòng lắm, định xoay anh nằm sấp. Đường Học Chính thì đã nằm sấp cả đêm, vẫn thấy hơi tức ngực, bảo luôn: “Bí lắm, không sao đâu, không đau.”

“Vậy sang giường em ngủ đi, giường em êm hơn giường này.” Cô nhẹ giọng nói.

“Không sao đâu, ốm vặt ý mà, em ra ngoài trước đi, anh ngủ một giấc là khỏe ngay thôi.” Vừa uống nước xong mà giọng anh cứ khô không khóc.

“Đi sang giường em nằm.” Giường buồng dành cho khách là kiểu giường có ráp giường, trên ráp giường, cô cũng chỉ để có một tấm nệm lên. Hôm nay, lưng anh bị thương, nằm giường này sẽ đau lắm.

Đường Học Chính vẫn còn cười được, “Hôm nay anh không thể hầu hạ em rồi.”

“Cái anh này...” Phù Hiểu không nói nổi anh, đành dìu anh đứng lên, vắt tay anh qua vai cô.

“Anh tự đi được.” Đường Học Chính đẩy đẩy cô, “Tránh xa anh ra nào.” Anh thấy thể chất cô có vẻ dễ bị lây bệnh lắm.

“Anh lo cho mình trước đi.” Phù Hiểu không để anh đẩy mình ra, dìu anh vào buồng ngủ chính, “Anh nằm sấp nhé, để em bôi thuốc cho anh.”

Đường Học Chính làm theo lời Phù Hiểu, anh rúc đầu vào chiếc gối mềm mại của cô, ngửi mùi hương thoang thoảng còn vương lại – là mùi của cô, anh thở phào nhẹ nhõm, anh thấy khuôn mặt đang nóng hầm hăm

của mình như dịu bớt đi.

Phù Hiểu lại lục tung hòm thuốc lên tìm tuýp thuốc mỡ giúp tan máu bầm. Sau đó, cô đứng cạnh giường, cúi mình xuống, quyết thuốc mỡ lên ngón trở và nhẹ nhàng thoa thuốc lên tấm lưng cường tráng của anh.

Cơ thể Đường Học Chính cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô, cảm nhận được cảm giác mát mát của thuốc cô thoa cho anh, anh khẽ rên lên một tiếng, tấm lưng vẫn bồng rạt của anh được bôi thuốc, cuối cùng cũng đỡ đau hơn.

“Vết thương của anh... Sao anh lại bị thương?” Như muốn dời đi sự chú ý của anh, Phù Hiểu hỏi.

“Anh bảo anh xuất ngũ, ông cụ không hài lòng.” Được người trong lòng chăm sóc tận tình, lại được nằm thoải mái, người bị bệnh cũng bớt cảnh giác hơn bình thường.

“Xuất ngũ? Anh không làm bộ đội nữa? Tại sao?” Phù Hiểu ngạc nhiên, chẳng phải nghiệp binh của anh đang lên như điều gặp gió ư?

“Anh muốn sống hạnh phúc bên em.”

Tay cô dừng xoa thuốc.

“Sao thế? Bôi tiếp đi chứ.” Đang sững lưng.

Một giọt chất lỏng ấm áp nào đó rớt lên lưng anh, anh không khỏi rầu rĩ nói: “Em dùng nước ấm làm gì, mát mát mới sững lưng.”

Mắt cô nhòa đi, cô cúi đầu khẽ ừ một tiếng, dùng tay trái lau đi giọt lệ rơi trên lưng anh.

LINK Truyện:

Phù Hiểu, Em Là Của Anh! <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802.html>

LINK Chương này:

Chương 68

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802/chuong-68.html>